

Drie, vier trossen deed Janneken op den grond terecht komen (Blz. 345).

De landbouw is een der groote bestaanbronnen van Corea, maar slechte werktuigen en schier volkomen gebrek van verkeermiddelen belet er de uitbreiding van, die anders snel zou gaan.

In het noorden vindt men meest gerst en haver, in het zuiden boonen, tarwe, rijst.

Ook de visscherij wordt er druk beoefend en de veeteelt, meer in handen van vreemdelingen, is er in bloei.

Metalen worden er gevonden, onder andere goud, koper en ijzer, terwijl de grond ook kolen bevat.

Er is schier geene nijverheid. Vroeger werd er nog al handel gedreven in kunst-handwerken, maar die is geheel verlopen, en buiten het fabriceeren van papier, en dan nog op

geene groote schaal, is er niets te vermelden.

De bijzonderste uitvoerartikelen zijn. rijst, boonen, erwten, runderhuiden, visch, goud, koper, enz., en de invoerartikelen, katoenen en wollen stoffen, zijde, zout, rijst, petrol enz.

In het binnenland is het verkeer met tal hinderpalen gestremd; er ontbreken wegen, bruggen, enz.

Men moet er met paarden en ossen en pakdragers reizen, net als in midden Afrika.

De Japanners leggen er nu spoorbanen, om de bijzonderste plaatsen te verbinden.

Er bestaat geene munt op de jaarmarkten wordt er ruilhandel gedreven.

De Japanners hebben er nu Bankhuizen opgericht.

Corea is telegrafisch met China verbonden over 't land en met Japan onder zee.

De keizer van Corea is heer en meester en de troon is erfelijk.

Gedurende vele jaren werd Corea door Japan beloerd en bij het uitbreken van den Russisch-Japaneesch oorlog, gedroegen de Japanners er zich alsof Corea hun heel en al toehoorde.

Het leger der Coreanen was zoodanig zwak, zoo wat de getalsterkte als de krijgskennis en de bewapening betrof, dat het zich niet tegen de aanmatiging van den sterken nabuur kon verzetten.

Na afloop van den oorlog werd de hoofdstad Seoel door de Japanners bezet en een verdrag van 1904 maakte van Corea een vazaalstaat van Japan, en in 1905 werd het protectoraat over het keizerrijk uitgeroepen.

De Japanners hebben in 1907 den regeerenden keizer afgezet en zijn zoon Li-Tsia op den troon geplaatst.

Deze laatste is een verwijfd en weinig ontwikkeld man, die in handen van de behendige Japaneesche diplomaten slechts een werktuig zal wezen.

De Coreanen hebben over 't algemeen geen vrede met dien toestand en overal staan zij tegen het Japaansch gezag op.

Zoo breekt er op al de punten van het Keizerrijk nu en dan oproer los en moeten de Japanners het ontgelden.

Stilaan zal zich dat echter minder voordoen, het land zal kalm worden en de zoo hoog opbloeiende Japaneesche beschaving zal Corea ten goede komen.

Maar, hunne vrijheid, hunne zelfstandigheid zijn de Coreanen toch kwijt, en hier rijst de vraag of een vreemd juk wel tegen de hoogste beschaving kan opwegen?...

Terwijl Mol en de Rosse zoo bij het vuur van het bivak zaten te redekavelen, had in eene kleine Coreaanse stad, in het binnenland gelegen en Kontjong genaamd, de volgende samenspraak plaats:

— Ge kunt nu veel hoop in de toekomst hebben, beste heer, maar ik zou nog liever duizend voet diep zitten, dan hier bij deze deugnieten, die eene taal spreken waarmede ge den duivel terug naar zijne hel zoudt kunnen doen vluchten en die geene letter verstaan van al de talen die wij machtig zijn.

— En als we nu maar eens wisten, beste vriend, waar we ons bevinden.

— Inderdaad, want ge kunt aan de kleeding of 't gelaat van die gele kerels niet zien tot wat ras zij behooren.

— Zoo is 't. De eene maal zijt ge zeker dat ge een Chineesch voor u hebt en als ge den man een paar uren later terug ziet, dan begint ge te denken dat hij een Japanner is.

— En als ge zijne taal hoort, dan doet ge de overtuiging op, dat hij noch tot het eene of het andere volk behoort.

— En geen woord is uit hen te krijgen.

— Integendeel, woorden genoeg, maar als ze beginnen te praten, is het net alsof ze pijn in den buik hebben en ons medelijden komen inroepen!

— Waar zullen ze ons brengen?

— Laat ons hopen op eene plaats waar een menschelijk schepsel te vinden is dat fransch of engelsch spreekt, of eene andere taal waarvan we tenminste iets begrijpen kunnen.

— Ik hoop dat met u, maar ik hoop terzeldertijd dat het niet te ver meer zal wezen... Mijn lichaam is als uiteengeschied.

— Ja, een slechter baan als degene die onze paarden beloopt hebben, sinds we de kust hebben verlaten, is nergens te vinden!

— En alles wel gezien, mogen we toch nog tevreden wezen... Ik dacht dat we uit den oceaan waren gehaald om gedood te worden.

— Dat zou wel het geval geweest zijn, als we iets hadden bezeten dat waarde had, want ze hebben onze zakken nog al verscheidene malen omgekeerd.

— Ze hebben mij toch mijn uurwerk gelaten.

— Omdat ze wellicht niet weten dat het eene groote waarde heeft.

— Ik ben nieuwsgierig te zien waar wij met die gele wildemannen zullen aanlanden.

Deze samenspraak had plaats in een klein kamertje, met effen geelachtige, vuile wanden, en waar een paar lage zitbankjes heel de bemeubeling uitmaakten.

Een klein venster of liever eene vierkante opening met doorschijnend papier beplakt, gaf een dof licht in het onzindelijke kamertje.

Op het oogenblik dat de twee mannen rechtstonden en naar het lage deurtje van het vertrek gingen, werd dit laatste geopend en een meisje vertoonde zich.

Zij was allermooist, geheel in een wit kleed gehuld, dat sierlijk geplooid hare lichaamsvormen heerlijk deed uitkomen.

Haar gitzwart hoofdhaar was op Europeesche wijze opgesmukt en haar schoon gelaat, geheel gebruind en waarin de zwarte oogen schitterden, liet raden dat ze van Spaanschen of Moorschen oorsprong was.

— Welnu, Victoire, sprak een der mannen haar in 't fransch toe, wat hebt ge ons te melden!

Het meisje boog even en zei op eenen zeer eerbiedigen toon:

— Altijd hetzelfde, heer lord. Ik heb wel honderden vrouwen gezien en het woord tot haar gericht, maar ze verstaan me niet en ik haar evenmin.

— Dan zijt ge uitgemeten zooals wij. We moeten het dan maar afwachten, niet waar, mijn beste Daks?

— Zeker, heer lord.

Hoe dit drijtal was gered geworden dat mocht waarlijk een mirakel heeten.

Toen de «Shakespeare» doorschoten werd met de zware kogels van de kanonnen van het Russisch oorlogsschip, en onmiddellijk aan 't zinken ging, had men den tijd niet gehad de reddingsloepen te water te laten.

Alleen was een der matrozen erin gelukt, een der twee kabels, waarmede een der roei-booten vast lag op het dek, los te krijgen.

Dan was de boot van Steadily in het water verdwenen.

Nadat Daks Janneken had vastgegrepen en in de zee geworpen, om hem toch eenige kans op redding te geven, had de detective ook Victoire hetzelfde lot doen ondergaan.

Toen was de «Shakespeare» reeds met zijn dek onder water en Daks sprong de beide jongelieden na.

Steadily, die het laatste van al op het schip was gebleven, had met Mol een gevecht in regel moeten onderstaan.

De knecht wilde volstrekt naar de kajuit ijlen, waar zijn kostbare diamant verborgen was.

Dat zou echter zijn dood geweest zijn, want levend zou hij daar niet uitgekomen zijn.

Het was te laat om nog iets te redden, daar het stoomschip sneller naar den zeebodem ging dan het te beschrijven is.

De Engelschman was echter tegen Mol opgewassen en kon hem in bedwang houden tot het dek met den zeespiegel gelijk lag.

— Spring nu in zee! riep hij en wierp zich

over boord, Mol om zoo te zeggen medesleurend.

Wij hebben vroeger reeds verhaald hoe de knecht en de Rosse zich konden behelpen, met 't kiekenhok dat van 't dek was losgehaakt.

Daks was dus Victoire nagesprongen en had haar al zwemmende kunnen vastgrijpen, zoodat hij met den eenen arm het meisje boven water hield en met den anderen zwom.

Gelukkig was hij uit den kring geworpen waarin de zinkende boot alles mee naar onder zoog en was de zee kalm.

Daar bemerkte hij plots een boot, die met de kiel naar boven op het water dobberde.

En er op zat schrijlings de heer Steadily.

Het was de reddingsloep, die bij het zinken van de «Shakespeare» haar ander touw had losgerukt en naar de oppervlakte was gestuurd geworden.

Met eenige krachtige armtrekken bevond Daks zich bij de boot en kon, geholpen door den lord, de bewustlooze Victoire op het omgekeerde bootje krijgen.

Voor hem was 't een kinderspel er op te geraken, en de twee mannen, ieder op een hoek van het schip gezeten en het meisje op den kiel vasthoudende, dreven zoo op den onmetelijken plas!

De minste beweging kon het bootje doen kantelen en zijnen last weer in zee storten.

Dat ze daar angstwekkende oogenblikken doorleefden hoeft niet betoond.

Uren die eeuwen schenen verstreken, en nergens was een vaartuig of land te bespeuren.

En lang mocht het niet duren, want ze hadden eten noch drinken en verloren hunne krachten.

Als ze na eenigen tijd op het bootje te hebben doorgebracht, terug in zee werden geworpen dan zouden ze tegen het water niet meer kunnen kampen en verdrinken.

Daar was geen twijfel aan: langs alle kanten werden ze door den dood bedreigd.

Eindelijk, tegen den avond van den volgenden dag, bemerkten ze dat een soort strooming in den oceaan het bootje scheen mede te sleuren, dat in eene geheel andere richting en met eene groote snelheid werd medegevoerd.

Eindelijk lag de kust op eenigen afstand voor hen, maar de stroom scheen er langs te loopen, want het ranke bootje werd medege-

sleept, zonder op de kust te worden geworpen.

Zoo dicht tegen de redding en niets kunnen doen om er gebruik van te maken!

De duisternis begon reeds in te vallen.

Daar bemerkten ze plots eene boot, die met volle zeilen op de kust aanvoer.

Een paar honderd meters achter hen zou dat schip wegschieten.

Zouden ze opgemerkt worden?

Steadily en Daks begonnen met al de krachten hunner longen te roepen en te schreeuwen.

Meer konden ze niet doen om de aandacht te trekken, want als ze eene beweging maakten, wiggelde het omgekeerde bootje.

En ze moesten Victoire, die tot haar zelf was gekomen, maar als verdoofd liggen bleef, op den hoop toe nog stevig vasthouden.

Het zeilschip zette zijne koers voort.

Het vaarde ver achter de drenkelingen door den stroom in het zeewater en zoo naar de kust.

Luid en luid huilden de twee mannen.

Vruchteloos! Het schip verdween uit het zicht.

En het bootje werd nog maar steeds met dezelfde snelheid meegesleurd.

Sedert de «Shakespeare» vergaan was, werd toen het eerste woord tusschen Daks en Steadily gewisseld:

— We zijn verloren! zei de Brit.

— Waarom?

— Ik ten minsten... Nog een half uurtje, misschien een uur en ik moet alles lossen en in zee vallen... Ik zal 't niet langer volhouden.

— Een uur is lang!

— Ja, maar de nacht gaat aanbreken.

— Inderdaad, dat is erg.

— En eer 't morgen weer licht wordt drijft het bootje geheel verlaten op den oceaen.

— In Gods naam dan... We hebben tot het uiterste met het noodlot geworsteld.

— En verloren!

Weer heerschte het diepste stilzwijgen.

Alleen een zacht gekreun, dat Victoire nu en dan hooren liet, brak de stilte.

Het was nu volslagen duister.

Plotseling botste het vaartuigje tegen eene rots of eene klip aan.

Een angstkreet ontvlood den mond der twee

mannen, die slechts met de grootste krachtpanspanning hun evenwicht konden behouden.

Ze konden niet zien wat er in den weg had gestaan, maar werden gewaar dat de sloep eene andere richting nam en veel langzamer voortdreef.

Langs beide kanten scheen de zee met een gordijn plotseling afgesloten.

— Zouden we tusschen hooge rotsen varen? vroeg de heer Steadily.

— Het lijkt zoo.

— Dan waren we gered.

— Als ons vaartuig er niet tegen verbrijzeld wordt.

— Wat is dat nu!

Die uitroep werdt ontlokt door het stilblijven van het bootje, dat in zijne vaart werd gestremd, zonder ergens tegenaan te botsen.

— We bevinden ons in eene rivier! kreet Daks.

— Hoe weet ge dat?

— Tast eens rondom u... We zijn in waterplanten verward geraakt en die houden onze boot liggen... Ofwel bevinden we ons tegen een eiland bij den oever van den stroom.

— Dan zijn die rotsen wellicht boomen!

— Dat moet het zijn boomen: langsheen de beide oevers.

— Als er nu maar licht was.

— Laat ons tevreden zijn zonder licht en den morgen afwachten... Waren we niet op die klip geloopt, we zouden nog in volle zee drijven... Die botsing heeft ons uit den stroom gerukt en de rivier in gestuwd... Dat het nu maar spoedig morgen werd...

— Zouden we 't vaste land niet kunnen bereiken, door deze planten heen... Mij dunkt dat ik daar op eenige passen afstand eene heling bemerk...

— Blijf stil zitten, tot het licht wordt, want we zouden hier in dat watergewas nog gemakkelijker verdrinken dan op de zee.

— 't Is waar... En we zouden het meisje moeten medenemen doorheen die waterstruiken!

Lang bleven ze nog zitten, met angst en hoop strijdend in hun binnenste...

Daar kwam de maan van tusschen de wolken piepen en overgoot het landschap met haar blauw-zilveren licht...

Daks had goed geraden.

Ze bevonden zich op eene breede rivier, wellicht niet ver van de zee...

Hooge boomen, of liever bosschen met eeuwenoude woudreuzen strekten zich langs beide zijden van den stroom uit, zoover het oog kon staren...

Het bootje zat verward in een ander bosch, uit watergewassen samengesteld, waarop groote en schoone bloemen, helder gekleurd, in 't maanlicht te bewonderen waren.

En eenige meters verder was eene helling, zoodat er inderdaad een eiland moest bestaan, dat den stroom in twee armen verdeelde...

— Hoe geraken we nu tot aan den boord van dat land? vroeg Daks.

— Ik geloof dat het niet moeilijk zal gaan... Ik ken die waterplanten, met die gele bloemen daar, en hunne bladeren kunnen gemakkelijk een reus dragen...

Hij liet met veel omzichtigheid zijn linker been over den kiel van het bootje, dat min of meer tusschen de planten als vast lag, naar den achterkant glijden, waarin hij gelukte zonder de sloep te doen kantelen.

— Doe als ik, sprak hij tot Daks, terwijl ik Victoire stevig vasthoudt.

Daks gehoorzaamde.

— Stap nu op dit groote blad daar?

De detective keek hem aan, met een gelaat dat duidelijk uitdrukte, dat hij dacht den lord door geestverbijstering geslagen te zien.

— Wil ik het u voordoen? vroeg de lord, die bemerkte dat zijn makker er scheen aan te twifelen dat het mogelijk was op het blad over te stappen.

Hij liet zich van het bootje afglijden en stond op het groote blad, dat zoo breed uitgespreid was dat het als een plank op het water lag en door zijn sterken stengel gesteund er stevig op rustte.

Het blad bewoog niet eens.

Daks volgde nu het voorbeeld van den Brit en stond weldra op een ander blad naast hem.

Zij namen Victoire op, die weder de oogen gesloten had en bewustloos scheen, Steadily haar bij de voeten en Daks haar bij de schouders vasthoudend.

En over de bladeren kwamen ze tot op den oever.

Ze legden Victoire daar neder en uitgeput zonken ze ook op den grond.

Geruimen tijd bleven ze daar zitten, als we-

zenloos voor zich uitstarend, geheel door de vermoeienis ter neer gedrukt.

Eindelijk zei de lord:

— Wat gaan we nu doen?

— Trachten levende schepsels te vinden, die ons een onderkomen, eten en drinken kunnen bezorgen.

— Als het eiland bewoond is... Het is misschien een klein stukje bergtop, dat uit de rivier opsteekt.

— We kunnen hier toch niet blijven.

— En Victoire?

— Laten wij hier rusten.

— Alleen?

— Waarom niet... Wie zal er hier komen?

— En als ze tijdens onze afwezigheid eens tot bezinning komt?

— 't Is waar...

Na eene korte poos te hebben nagedacht, zei Daks:

— Blijft gij bij haar... Ik zal op verkenning uitgaan

— Verwijder u niet te ver, want ge zoudt verdoold geraken en we zouden malkaar niet meer terugvinden... En 't is beter dat we in dezen hachelijken staat te zamen blijven, om ons zelf uit onzen benarden toestand te redden...

— Dat is zoo... Wees gerust, il zal hier in den omtrek blijven.

En Daks stapte de helling op en verdween weldra uit het zicht.

Steadily was naast Victoire blijven zitten.

Het meisje scheen te slapen.

Hare ademhaling was echter benauwd en fluitend toog de adem door hare keel.

De lord verdiepte zich in gedachten, en al wat er sedert zijn vertrek uit Engeland gebeurd was, kwam hem voor den geest...

Maar zijne hersenen waren afgemat zooals zijn lichaam uitgeput was, en dat aanhoudend denken bracht hem in eene soort verdooving.

Hij sliep niet, doch was niet geheel buiten den slaap.

Hij had nog het bewustzijn van hetgeen er omging, maar kon zich niet al te best reken-schap geven hoe hij eigenlijk daar geraakt was.

En een groote lautheid tastte zijne ledematen terzelfdertijd aan.

Daar ritselde iets in het kleine hout, dat

hooger op, waar de helling ophield, den oever bekleedde.

Steadily hoorde het niet...

Het geritsel nam toe en plotseling werd het struikgewas als door twee handen uit den weg verwijderd...

Twee glinsterende oogen vertoonden zich...

Het was de kop van een tijger, die een oogenblik in het hout met zijn lichaam verscholen bleef, als aarzelde hij verder te sluipen.

Hij was gekomen om te drinken, na een hert voor zijn nachtmaal gedeeltelijk te hebben verslonden en verwachtte er zich niet aan daar op den oever eene prooi te zullen vinden.

Hij snoof de lucht op...

De tijger kwam plots gansch te voorschijn, berekende zijnen sprong en op minder tijd dan er noodig is om het te beschrijven, viel hij met een plof op zijne zware pooten, naast Victoire.

Het was een verschrikkelijk oogenblik.

Het wilde dier ging zijne klauwen op het meisje leggen.

De Brit kende echter geene vrees en was met eene groote lichaamskracht bedeed.

Hij ook was met één sprong naast den tijger en met de gesloten vuist beukte hij een paar malen met alle geweld op den snoet van het dier.

Dit laatste deinsde een paar meters en kromp daar ineens, om zich met een wip op zijnen aanvaller te werpen.

Zonder wapens was de strijd van den mensch tegen het voor 't gevecht door de natuur met klauwen en tanden zoo degelijk toegeruste dier, al te ongelijk en Steadily ging onvermijdelijk het onderspit delven.

De tijger sprong op hem toe...

Een schot knalde.

Het wilde beest, in den kop getroffen, wipte zich de hoogte in en viel dood terug op den grond.

Een enkelen stond later en de lord zou het slachtoffer van zijnen moed geworden zijn.

Steadily keek rond om te zien vanwaar hem die onverwachte hulp was gebracht.

Hij bemerkte voor zich, op een heuveltje dat dicht tegen den oever lag, een man, die het rookend geweer nog in de hand hield.

Als de man tot bij hem was gekomen, greep de lord zijne hand, drukte ze vurig en sprak

in het Engelsch en in het Fransch zijn dank uit.

De vreemdeling scheen hem echter niet te begrijpen, want hij staarde den Brit aan, met blikken die duidelijk zeiden :

— Ik versta geen woord van uw vreemd gekraai!

En hij sprak op zijne beurt eenige woorden, korte, schel klinkende woorden, die voor Steadily zoo weinig beteekenis hadden als de zijne voor den gelen man.

Want een Chinees of een Japanees was het.

Hij maakte met de hand eenige bewegingen, die de Brit evenmin begreep en verwijderde zich.

Intusschen had Daks langs alle kanten het eilandje doorloopen, zonder een levend schepsel te ontmoeten en ontmoedigd keerde hij, eenigen tijd na de verschijning en het zoo gepast optreden van den gelen jager, bij den lord terug.

Steadily verhaalde hem zijn wedervaren, want met angst had Daks het lijk van den tijger bespeurd en dorst hem in het eerste oogenblik niet naderen.

— Wat gaan we nu doen?... Wat heeft de vreemde redder u gezegd?

— Ja, als ik dat wist, zouden we wellicht uit onzen neteligen toestand geraken... We hebben met elkaar eenige woorden gewisseld, maar geen iota begrepen van hetgeen we gezegd hebben... Hij spreekt eene wezenlijke apentaal en de mijne heeft hem wellicht van denzelfden aard toegeschenen!

— Ik heb op heel het eiland, dat een voorschoot groot schijnt, geen menschelijk schepsel ontmoet... Wie weet hoeveel van die lieve beestjes er nog nestelen... Hoe spoediger we hier weggkomen, hoe beter...

— Laat ons beproeven het bootje in zijnen normalen toestand te brengen en er mede voortvaren.

— En naar de zee gedreven worden!

— Ge hebt gelijk, dat mogen we niet wagen...

— Maar hier blijven wonen, dat kunnen we toch ook niet, want ik geloof niet dat er middel is om in het leven te blijven.

— Als we dat meisje niet bij ons hadden, dan konden we misschien over de waterplanten, die zich schijnen uit te strekken tot den oever, dezen laatsten bereiken.

— Kunnen wij haar niet hier laten, om haar

later als we menschen hebben ontdekt, te komen halen.

— En als een tijger of een deugniet in dien aard haar eens komt bezoeken?

— Inderdaad, dat gaat niet.

Het was alsof Victoire gewaar werd dat er over haar werd gesproken.

Zij opende de oogen en keek met dwaze blikken de twee mannen aan.

— Hoe gaat het u, kind? vroeg Daks.

— Ik heb dorst, prevelde het meisje, met zeer zwakke stem.

— Water hebben wij hier genoeg, zei Daks... Een oogenblikje en ge kunt drinken naar hartelust.

Hij schepte met zijnen hoed water uit de rivier op en na geproefd te hebben of het geen zeewater was, bracht hij den boord van zijn hoofddeksel aan Victoire's mond.

Smakkend met de lippen haalde het meisje een paar teugen naar binnen.

Het overige vocht liep haar uit den mond of werd door Daks over haar gelaat uitgegoten.

Zeer gemakkelijk gaat het nu juist niet om iemand, die nog niet alle zijne zinnen weer bijeen heeft en op den grond uitgestrekt ligt, uit eenen hoed te laten drinken...

Maar het frissche water oefende een wel-doenden invloed uit op Victoire, want ze kwam heel en al tot bezinning, en vroeg, met eene van vrees trillende stem, terwijl zij zich overeind zette:

— Waar ben ik?

— In goede handen, kind.

— Wie zijt gij?

— Herinnert ge u dan niet, dat we samen aan boord van de «Shakespeare» waren?

Het meisje moest eene krachtdadige poging doen om hare herinnering wakker te roepen.

— Ha, ja, sprak ze eindelijk, maar op een zoo twijfelachtigen toon dat de lord en Daks zeer wel opmerkten dat het nog niet heel en al klaar geworden was in haren geest.

— Ge waart er met den kleinen Jan, die u te Calcutta heeft gezien en u mede aan boord heeft genomen.

De naam van den jongen van wien ze zoo veel hield en de naam van de stad waar ze zoo veel had moeten doorstaan wekten plotseling hare herinnering uit de verdooving waarin ze nog gedompeld was.

— Ja, sprak ze, nu weet ik er weer alles van...

En tot Daks:

— Helder staat het me voor den geest, hoe de boot is beschoten geworden en gezonken en hoe gij mij hebt vastgegrepen en in zee geworpen!...

— Om u te redden.

— En hoe ben ik weer op het land gekomen?

Daks legde haar in korte woorden uit hoe hij haar in volle zee had kunnen vatten en hoe ze op het omgekantelde bootje op den wijden oceaan hadden gezwalpt en eindelijk door een toeval in de rivier en tegen het eiland waren gedreven geworden.

Victoire bemerkte nu ook het lichaam van den tijger en vernam hoe de Brit ongewapend tegenover het wilde dier was opgetreden en hoe het schot van den gelen man beiden van een gewissen dood had gered.

Het meisje dankte vurig den lord.

— Het was mijn plicht u te beschermen, meisje, zoo klonk het antwoord... Had ik het niet gedaan, dan zou ik niet meer waardig zijn een burger van het stoute Groot-Britanje te wesen. En op reis moeten de makkers elkander verdedigen... Wij hebben zoowat ieder op zijne beurt malkanders leven gered, niet waar Daks?

— Ja, dat is zoo.

Victoire bewaarde een oogenblik het stilzwijgen.

Ze scheen diep na te denken, want haar voorhoofd vertoonde vele rimpels.

Een diepe zucht steeg uit haren boezem op.

Eindelijk vroeg ze, met eene van aandoe-ning trillende stem:

— En, waar zijn de anderen van de «Shakespeare»?

— Ik weet het niet.

— Verdrongen?

— Of gered als wij.

— Janneken is niet bij ons?

— Wij zijn hier slechts met drij.

Tranen perelden op Victoire's wangen.

— 't Is verschrikkelijk, zuchtte ze... Een oogenblik slechts heb ik gelukkig mogen wesen!...

— Ge moet het ergste niet denken, sprak Daks troostend, alhoewel hij bijna de zekerheid had dat zijne gezellen in zee waren om-

gekomen... Waarom zouden ze niet zooveel kans hebben gehad als wij...

En zich tot den lord wendend, om die pijnlijke samenspraak met het meisje af te breken, vroeg hij:

— Blijven wij nu hier, heer lord?... We moeten toch een beslissing nemen.

— Ik zie geen uitkomst... Gij?...

— Neen...

— Maar die menschen daar zullen er wel eene zien.

Hij had zich omgewend, omdat hij gerucht hoorde in het hout, boven op den oever, en wees een tiental mannen aan, die met geweren gewapend, op hen toetraden.

Hun aanvoerder bleek de tijgerjager te zijn, die het wilde dier had gevelde als het zich op Steadily wilde werpen...

In een omzien waren de lords en Daks geboeid en werden door de gele mannen medegeleid...

Ook Victoire, die echter niet gebonden werd, moest hen volgen.

De anderen namen den dooden tijger op en droegen hem mede...

Het was een zonderlinge stoet.

— Wat zal er nu weer met ons gaan gebeuren! kreet Daks.

— Laat ons dat afwachten, zei Steadily. In ieder geval bevinden we ons onder menschen en zullen wij wellicht in eene bewoonde streek gebracht worden.

— Misschien om het hoofd afgehouden of den marteldood te sterven want die kerels zien er mij Chineezers uit.

— Als ze ons in een dorp of eene stad brengen, zullen er wel overheden zijn en we kunnen wellicht onze toevlucht nemen tot den eenen of anderen blanke, handelaar of vreemden ambtenaar... Overal toch zijn er tegenwoordig Europeanen.

Hetgeen Steadily hoopte, zou echter nog zoo spoedig niet gebeuren.

De gele mannen, die hen gevangen hadden genomen, hielden er geenszins aan in bewoonde streken te verblijven, en bijzonderlijk niet in steden of dorpen, want het waren Coreaansche roovers...

Zij kwamen slechts in een dorp, en nooit in eene stad, om te plunderen, te branden en te dooden...

Vrij spel hadden ze overal, want, zooals wij

het reeds weten, was er bijna geen leger op Corea en nu de oorlog woedde tusschen de twee mogendheden die op dit keizerrijk hunnen klauw wilden leggen, waren al de weerbare mannen naar de hoofdplaats geroepen, en vonden de roovers slechts ouderlingen, vrouwen en kinderen, en hier en daar wel eenige mannen, die echter dadelijk over den klink werden gejaagd...

Onze reizigers werden naar de andere zijde van het eiland gevoerd, waar een viertal booten aan den oever gemeerd waren, en werden in de vaartuigen geplaatst.

De riemen plasten in het water en de sloepen gleden over den effen waterspiegel van de rivier.

Die scheen daar zeer breed te wezen, als eene kleine zee, want heel in de verte, slechts in groote lijnen op te merken, was de oever in den beginne te zien...

Langzamerhand begon hij zich beter af te teekenen en vertoonde een dicht gordijn van boomen, zoodat zich langs dien kant wellicht ook een woud uitstreekte, zooals langs het andere gedeelte van de rivier, waar de reizigers ook alleen bosschen hadden bemerkt.

Zoodra de gevangenen aan land waren gebracht, werden de booten door de roovers insgelijks op het droge gehaald en in het struikgewas, aan den zoom van het woud, verborgen.

Daarna werden onze reizigers in het bosch geleid, langs bijna niet begaanbare paden, waar zeer dicht allerlei planten tusschen de boomstammen opschoten en de knoestige wortels, die hoog boven den grond uitstaken, de voeten wondden.

Na eenigen tijd gegaan te hebben, kwamen zij op een weg, die tusschen de boomen kronkelde en naar eenen insgelijks met boomen dicht bewassen heuvel leidde, vanwaar men uitzicht had op gansch den omtrek, voor zooveel de boomen toelieten eenige meters ver te zien.

Als ze boven op dien berg waren gekomen, verwijderde een der roovers het struikgewas, dat daar ook weelderig tierde, en ontblootte aldus eene soort opening in den berg.

Allen verdwenen er langs en onze reizigers werden gewaar, want het was zeer donker in dien kuil, dat ze eenige breede trappen afdaalden.

Ze moesten met de meeste omzichtigheid

Zij namen Victoire op... (Blz. 357).

voortstappen, want ze struikelden en gleden uit, en kwamen slechts met veel moeite beneden.

Daar werd eene deur geopend en eene koude lucht woei hen tegen.

Een der mannen onstak eene fakkel, die weinig licht en veel smook verspreidde, en welke hij tegen den muur, of liever tegen den aarden wand van het hol bevestigde.

Dit laatste, voor zooveel de gevangenen zien konden was met kisten, balen, vaten en andere voorwerpen van allen aard voor de twee derden gevuld.

Het was daar dat de roovers hun gestolen buit borgen en een onderkomen zochten als ze verontrust werden.

Wat waren ze met Steadily, Daks en het meisje van plan?

Dat vroegen de gevangenen zich af, maar ze zouden nooit antwoord op die vraag bekomen, daar het lot beslist had dat ze niet bij de roovers zouden blijven.

Nauwelijks waren zij in het hol gekomen, of een man kwam eerder de trappen afgebeld dan geloopt.

Hij stormde het vertrek binnen en liep op den aanvoerder der bende toe.

Met veel woorden en snelle gebaren deelde hij hem iets mede.

De andere gelen, die rond den kapitein waren komen staan, maakte groot misbaar en stootten luide kreten uit.

Wat was er gaande?

Dat zouden onze reizigers weldra weten.

Weten is eigenlijk het woord niet, daar ze geen woord begrepen van hetgeen er gezegd

en geroepen werd, maar ze zouden het kunnen gissen aan hetgeen er ging gebeuren.

De aanvoerder deelde eenige bevelen uit.

De deur van de krocht werd gesloten en gebarikadeerd bij middel van de koopwaren, de vaten, kisten en pakken die in het hol voorhanden waren en tegen de deur werden opgehoopt.

De mannen grepen hunne geweren en bleven, zonder nog een woord te spreken, aan het einde van het vertrek staan.

Geruimen tijd verliep alzoo, tot er buiten den ingang, waarschijnlijk op de trap die naar het hol leidde, eenig gerucht en daarna het geluid van stemmen vernomen werd.

Er werd met een hard voorwerp op de deur geklopt.

Geen der roovers verroerde.

Luider werd het geklop herhaald.

Dezelfde stilte bleef in het hol heerschen.

Een hevige slag deed de zware houten deur dreunen en beven.

Sneller en sneller volgden de slagen malkeer op en na eenige oogenblikken vloog het bovenste paneel aan stukken.

De gele bandieten hadden allen hunne geweren op de deur gericht.

Als het paneel in spaanders het hol invloog, gaven zij vuur.

Kreten van pijn en woede stegen daar buiten op.

De roovers laadden opnieuw hunne geweren.

Een oogenblik bleef langs den kant van de trap alles stil.

Het was alsof degenen, die in het onderaardsch verblijf hadden willen binnendringen, op de vlucht waren gegaan.

De bandieten bleven, met hunne geweren op de deur gericht, roerloos staan.

Plots werd de opening helder verlicht en een hevige rook verspreidde zich in het hol.

De aanvallers hadden het gedeelte der deur, dat niet ingebeukt was, in brand gestoken.

Een der gele roovers, die alle omzichtigheid uit het oog scheen te verliezen en waarschijnlijk het bevel van den aanvoerder niet nakwam, ijldde naar de deur, maar, eer hij deze bereikt had klonk van buiten een schot en hij tuimelde op den vloer.

Daar liet de stem van den aanvoerder zich hooren.

De bandieten vuurden hunne geweren af en stormden dan, door de vlammen die de deur verteerden, naar de trap.

Onze drie reizigers, die als aan den grond genageld in het hol waren achtergebleven, hoorden hoe er op de trap gevochten werd en gewerschoten en wapengekletter zich vermengden met de woeste kreten der vechtenden en de smartkreten der gewonden.

Eindelijk werd alles stil.

Wellicht werd de strijd daarboven op den heuvel voortgezet.

Na eenige oogenblikken, die de gevangenen uren toeschenen, kwamen eenige mannen de trap afgestormd en doofden het vuur.

Dan traden zij in het hol en bemerkten Steadily, Daks en Victoire, die nog geen voet verzet hadden van de plaats waar de roovers hen hadden gebracht.

Zij richtten het woord tot hen, maar kregen geen antwoord, daar de reizigers niet begrepen wat hun gezegd werd.

Steadily sprak de Coreanen toe in al de talen die hij machtig was, doch gelukte er niet in zich door hen te doen verstaan.

Eindelijk werden zij door de soldaten, want het was een troepje soldaten afgezonden op de roovers, die onze reizigers in de krocht hadden ontdekt, naar buiten geleid en bij den officier gebracht, die hun aanvoerder was.

Deze verstond een paar woorden Engelsch waarmede hij Steadily min of meer kon bekend maken dat hij een krijgsman was en de Europeanen niets te vreezen hadden.

Van het verhaal dat de lord den officier opdischte, verstond deze laatste echter niets.

De helft der roovers was gedood geworden en de andere waren aan boomstammen gebonden.

Onder hen bevond zich de kapitein der bende.

Zij waren allen veroordeeld om op den heuvel zelf te worden ter dood gebracht.

De strafuitvoering zou onmiddellijk plaats hebben, onder het oog der Europeanen.

Alleen deed de aanvoerder Victoire wegleiden, en, als Steadily zich daartegen wilde verzetten — want men had de gevangenen dadelijk van hunne boeien ontlast, — legde de gele officier hem zou goed en zoo kwaad als 't ging uit, dat het beter was dat eene vrouw dit tooneel niet bijwoonde.

De lord begreep gelukkig wat de man hem

met hand en tand trachtte diets te maken en gaf dan ook met een hoofdknik zijne instemming te kennen.

Zoodra Victoire met een der Coreaansche soldaten in het bosch verdwenen was en Daks ongemerkt achter haar was geslopen, werden de roovers van de boomen losgemaakt.

Zij stonden daar nu zonder boeien, geheel vrij, en niet een deed de kleinste beweging om op de vlucht te gaan, niet een keek eens rond om te zien of er geen middel was om te ontsnappen.

Een voor een werden ze voor den aanvoerder gebracht, die eenige woorden tot hen sprak.

Daarna werden hunne handen samengebonden.

Geen hunner verweerde zich tegen.

Integendeel staken ze de handen uit, opdat de soldaat met dit werk gelast, er gemakkelijk de koord zou kunnen rond winden.

En zonder men er hen moest toe dwingen gingen zij geknield op den grond zitten.

Ze waren gelaten in hun lot.

Waren ze soms, zooals Tarara in den Congo, van oordeel dat het geschreven stond dat ze hun hoofd moesten verliezen en er dan toch niets aan te veranderen was, wat ze ook deden.

Nagenoeg deelden ze 't geloof van den zwarten gids.

Ze hadden geroofd, gebrand, gemoord, en ze wisten op voorhand dat ze ter dood zouden gebracht worden, als ze in handen der soldaten vielen.

En ze waren er overtuigd van dat zulks vroeg of laat zou gebeuren.

Feitelijk waren ze dus lang reeds voorbereid op het schrikkelijk lot dat hen wachtte en thans daar was.

De dood schrikte hen niet af, omdat ze er zeker van waren door hunnen godsdienst, dat ze naar beter leven gingen, waar hunne misdaden onbekend waren en ze eeuwig het heerlijke tweede leven der gelukzalige Coreanen gingen genieten.

Ze hadden er dus ook enkel bij te winnen en daarom dan ook wachtten ze zonder vrees het zwaard van den scherprechter af.

Wanneer ze allen geknield zaten, op een grooten meter afstand van elkaar, kwam de beul op hen toe.

Hij droeg een lang zwaard, wel een deci-

meter breed en dat zeer scherp geslepen was langs beide kanten.

Hij nam plaats achter den eersten roover en met een grooten zwaai sloeg hij hem met één slag het hoofd af.

Hij greep dit laatste, dat op den grond was gerold en tegen den tweeden veroordeelde was aangebald.

Met een onverschilligen blik had deze den kop van zijnen makker aangekeken.

Hij wist dat een paar minuten later zijn hoofd daar ook zou rollen, en slechts eene kleine onzichtbare trilling gaf te kennen dat hij het toch liever op zijne schouders zou be-
waard hebben.

De beul nam het afgehouden hoofd bij de haren en toonde het een stond aan de soldaten, die onbeweeglijk bleven.

Zoo'n onthoofding was voor hen ook eene zeer gewone gebeurtenis.

— Zonderling volk, dacht Steadily, die met afgrijzen de verwrongen trekken van den afgeslagen kop beschouwde.

Deze laatste werd aan een soldaat overhandigd, die het hoofd op den scherpsten punt van een langen stok plaatste en deze in den grond plantte, zoodat het een lange stam met een menschenhoofd was, die op den heuvel het getal boomen vergrooten kwam.

De andere bandieten ondergingen een voor een hetzelfde lot en weldra stond er een gansch bosch met staken, bekroond door stuiptrekkende menschenhoofden.

Nu was het de beurt van den hoofdman van de bandietenbende.

Steadily dacht dat men hem ook ging losmaken, de handen binden, doen knielen en den kop afhouden, zonder andere pleegvormen.

Hij bedroeg zich.

Als aanleider van de bende was hij dubbel schuldig, zoo sprak de aanvoerder der soldaten, als hij het woord tot den kapitein der roovers richtte en hij zou dan ook een ijselijker dood sterven.

Hij werd veroordeeld om gemarteld te worden.

Geruimen tijd sprak de bevelhebber met zijne soldaten, om de martelingen voor te schrijven, want hij verlangde dat alles volgens de regels der Chineesche kunst zou geschieden.

En het is bekend dat de Chineezers op ge-

bied van martelen nimmer hun meester hebben gevonden.

De rooverkapitein had evenmin als zijne makkers, vrees voor den dood gekoesterd, maar als hij vernam dat hij ging gemarteld worden, was de schrik op zijn wezen te lezen.

Hij was bleek als een lijk geworden en beefde over al zijne ledematen.

Hij staarde den Brit met smeevende oogen aan, als kon hij van hem genade bekomen.

Steadily herinnerde zich op dat oogenblik dat de bandiet met zijn schot den tijger had neergeveld, die op Victoire was gesprongen en op dit oogenblik den weerloozen lord zou aangevallen en hoogst waarschijnlijk gedood hebben.

— De kerel heeft mij het leven gered, zoo dacht hij, en, wat hij ook misdaan hebbe, het is mijn plicht voor hem ten beste te spreken.

Hij deed zulks in het engelsch en zette zijne woorden duidelijkheid bij, door vele bewegingen, ten einde zich door den Coreaan te doen begrijpen.

Deze vatte eindelijk wat de blanke hem kwam vragen.

Hij schudde ontkennend met het hoofd en zei eenige malen achter malkaer in het engelsch:

— Neen... Neen... Neen...

En door zijne bewegingen met de handen deed hij verstaan dat hij het verzoek van den Brit niet kon of mocht inwilligen.

Steadily zegde hem, dat hij eene groote som geld zou geven, als de roover niet gedood werd.

Weer was het antwoord van den bevelhebber ontkennend.

Er was dus niets aan te veranderen en Steadily trok zich terug.

De roovershoofdman had de minste beweging van den aanvoerder der soldaten afgekeken en den kleinsten indruk op diens gelaat afgespied.

Toen hij bemerkte, dat de Brit zich verwijderde en er op geene genade te hopen was, wierp hij zich voor de voeten van den bevelhebber en de handen boven het hoofd, smeekte hij hem geene marteling te bevelen en zich tevreden te stellen met het afhouden van zijn hoofd.

De aanvoerder stootte den bandiet van zich af en gaf een teeken.

Twee mannen wierpen zich op den knielenden roover en trokken hem op den grond.

Dan werden hem armen en beenen stevig samengesnoerd en zijn hals tusschen twee stokken geplaatst, die in den grond werden gedreven.

De ongelukkige kon alzoo geene enkele beweging meer maken.

Met twee korte slagen hieuw de beul hem de beide ooren af.

Een andere slag nam den neus van den veroordeelde weg.

Twee snelle draaien met den punt van het zwaard deden de oogen uit hunne holten springen en naast het hoofd rollen.

Daarna wierp de beul zich op de knieën naast zijn slachtoffer, rukte hem het kleed van de borst en als deze geheel ontbloot was, gaf hij hem een diepe snede onder den hals.

Een andere snede volgde, van den hals naar den buik, zoodat het hart van den rampzalige om zoo te zeggen bloot lag.

De beul trok de wonde open, rukte de ribben als het ware vaneen en greep het hart, dat hij uit de borstkas sleurde.

Steadily had de blikken afgewend.

Het was niet om langer aan te zien.

De soldaten bleven, met de grootste onverschilligheid het schouwspel aankijken en hun gelaat bleef even koel als de beul het hart vertoonde, om het daarna naast het lijk van den rooverhoofdman te werpen.

En een zwaardhouw scheidde het hoofd van het lichaam, dat als dit der andere terechtgestelden op een staak werd geplaatst.

De beul veegde zijn zwaard rein met droge bladeren.

Hij zou het echter nog noodig hebben.

Wij hebben gezien dat Victoire, op bevel van den aanvoerder verwijderd werd van de plek, waar de strafuitvoering moest plaats hebben.

Een soldaat geleidde haar in het bosch.

En wij hebben ook gezien hoe Daks hen was nageslopen.

Hij hield er eenerzijds geenszins aan het ter dood brengen van de bandieten bij te wonen en anderzijds stelde hij hoegenaamd geen vertrouwen in den gelen soldaat.

Het was als een voorgevoel dat hem handelen deed.

De soldaat bracht Victoire nog al op goeden afstand van den heuvel, naar eene plaats omgeven met dicht naast elkander wassende boo-

men, onderling verbonden met klimplanten en hoog opschietend houtgewas, zoodat men van de plek waar de soldaten zich bevonden, het meisje en den krijgsman niet meer zien kon.

Hij deed Victoire een teeken, dat ze op het mos moest plaats nemen en hij gaf het voorbeeld.

Het meisje deed wat haar gezegd werd.

Zij durfde den gelen man niet aankijken en staarde voor zich uit, als zag ze daar een schouwspel waar ze niets wilde van verliezen.

Een groote vrees had haar aangegrepen.

Zij was heel en al in de macht van den soldaat, en als deze haar wilde dooden en op de vlucht gaan, zou niemand het hem kunnen belletten.

De gele kerel hield eenige oogenblikken de oogen op het meisje gevestigd.

Als eene slang sloop hij dan, kruipend over den grond naar Victoire en vooraleer deze hem had bemerkt had hij haar langs achter bij de schouders gegrepen en op den grond getrokken.

Het meisje uitte een gil.

De soldaat drukte haar zijne hand op den mond, om een tweeden kreet te smoren, en greep het gouden halssnoer, dat tot op hare borst neerhing.

Op dat oogenblik kwam Daks uit het kreupelhout te voorschijn, sprong op den soldaat toe en gaf hem met de gesloten vuist een zoo hevigen slag op het hoofd, dat de man een stond geheel verbijsd was.

Dan greep Daks 't geweer, dat de gele man op den grond had gelegd, en richtte den loop op den soldaat die rechtgesprongen was.

Victoire was bij den detective gevlucht en stond achter hem alzoo door hem beschermd.

Met teekens deed Daks den onthutsten soldaat verstaan dat hij voor hem moest stappen en naar den heuvel terugkeeren.

De gele krijgsman verroerde geen lid, maar als Daks hem had doen verstaan dat hij vuur zou geven, als hij niet dadelijk uitrukte, stapte de soldaat voor hem uit en begaf zich terug naar de plaats waar op dat oogenblik het hoofd van den rooverkapitein was gevallen.

Al de aanwezigen keken met verwondering het drietal aan: den ontwapenden soldaat, Daks die nog steeds den loop van het geweer op den gelen deugniet gericht hield en Victoire, die bleek en sidderend achter hem aankwam.

Toen zij de onthoofde lijken in een bloedbad zag liggen en de grijnzende koppen op de staken bemerkte, liet ze een gil hooren, liep op den heer Steadily toe en zich tegen hem aandrukkende, verborg ze haar gelaat aan zijne borst, om dat schrikwekkend tafereel niet te moeten aanschouwen.

— Wat beteekent dat alles? vroeg Steadily.

— Dat zal ik u eens in twee woorden vertellen, antwoordde Daks, en ik zal zooveel met armen en handen spreken als met mijnen mond, opdat die gele schobbejakken me zouden verstaan.

De kapitein der soldaten trad nader en Daks vervolgde in het engelsch:

— Verbeeldt u, dat ik dien gelen ajuin voor geen en duit betrouwde, als hij zich met Victoire verwijderde in het bosch.

Zijn gezicht stond me niet aan en ge weet dat ik nog al op 't gelaat der menschen kan lezen, wat er in hun binnenste omgaat.

Anders zou ik nu ook geen tweede Sherlock Holmes zijn, dat staat vast.

— Als ge zoo voortgaat met vertellen, onderbrak hem Steadily, dan staan we dezen avond nog te luisteren en die heeren begrijpen geen woord van al hetgeen gij te verhalen hebt.

— Ik geloof dat niet, zei Daks gestoord, het is met veel bewegingen dat die heeren er alles zullen van begrijpen.

Vele bewegingen zijn er noodig om ons te doen verstaan en met weinig woorden kan ik toch geene talrijke bewegingen maken.

Laat mij maar eens doen, beste lord.

— Vooruit dan maar, sprak Steadily, want die heeren zouden wellicht hier reeds willen weg zijn en wie weet hoeveel wilde dieren ons reeds van uit het kreupelhout beloeren, want de bloedreuk moet ze allen naar hier lokken.

Daks zette weer in het engelsch zijn verhaal voort:

— Ik zei dus, dat die gele ajuin me geen vertrouwen inboezemde en ik heb achter hem eene wandeling in het bosch gedaan.

Alles ging goed tot hij Victoire op eene eenzame plaats had geleid.

Daar deed hij haar op den grond zitten, om een paar oogenblikken daarna op haar toe te springen en haar het halssnoer af te rukken, dat zij te Calcutta van Janneken ten geschenke kreeg en dat eene groote waarde heeft.

Maar, ik waakte en ik heb den deugniet eenen opstomper gegeven, die zijnen kop op zijne schouders heeft doen waggelen.

De soldaat nam het woord en wilde zijnen aanvoerder diets maken, dat hij niets gedaan had en de blanke hem valschelijk beschuldigde.

De bevelhebber vroeg aan Victoire of Daks waarheid had gesproken en als het meisje hem bevestigend had geantwoord, gaf hij den beul een teeken.

Deze greep den schuldigen soldaat vast, bond hem de handen, deed hem met geweld knielen en een oogenblik later rolde het hoofd van den krijgsman over den grond, en werd naast dit van de bandieten op een staak ten toon gesteld.

— Dat gaat hier snel en goed, zei Daks.

— Ja, er zijn hier zooveel pleegvormen en praalvertoon niet noodig als bij ons om de schelmen te straffen.

Als men in ons land zoo handelde er zouden wat minder schurken loopen.

— Dat geloof ik, sprak Daks, want zonder hoofd is 't moeilijk te loopen!

De blanken verlieten met de soldaten den heuvel der gerechtigheid en kwamen na een half uur gaans in een dorpje, waar ze de noodige rust genoten.

Des anderdaags werden ze naar een ander dorp geleid en daar troffen ze een ander bevelhebber aan, met een troep krijgslieden, die naar de hoofdstad oprukten.

Zij besloten met hen mede te gaan.

Ze werden goed behandeld, maar verloren er bij dat de eerste bevelhebber niet verder medeging, daar deze toch een paar woorden engelsch kende en ze nu geen enkele Coreaan meer aantroffen, die eenige woorden met hen kon wisselen.

Zoo ondernamen ze de lange reis, langs de bijna onbruikbare wegen, om in dorpen aan te komen, waar schier geen voedsel te vinden

was en eene bedstede een ongekend iets bleek te zijn.

En uren en uren moesten ze soms gaan.

Het was dan ook uitgeput dat ze in het stadje aankwamen, waar wij hen in het kleinste vertrek van een kosthuis hebben teruggevonden.

Hier zouden ze eenige dagen verblijven, was er voedsel in overvloed en ze konden hunne uitgeputte krachten herstellen.

En nieuwe moed kwam dan ook weer in hen op.

Alleen Victoire bleef wanhopen, was niet op te wekken.

Geen oogenblik, in den dag noch des nachts, kon zij aan iets anders dan aan Janneken denken.

Was hij in zee omgekomen of leefde hij nog?

Die vraag beantwoordde bevestigend eene geheime stem in haar binnenste.

Ja, Janneken was nog in leven!

Hoe kwam het dat ze die onwrikbare overtuiging in zich ronddroeg?

Er bestaan in den natuur nog zoovele onbekende krachten, waarover den mensch beschikt en die hij voelt werken, zonder te weten waar ze vandaan komen, hoe hij ze gebruikt.

Zoo heeft hij ook de macht op uren en uren afstand in betrekking te komen met wezens die hem duurbaar zijn.

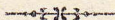
Eene niet te bepalen kracht, men zou zeggen eene vonk stelt beide geesten in gemeenschap en men weet zoo wat er op groote afstanden gebeurt.

Dit was ook het geval met Victoire en Janneken en zoo deed het meisje de verzekering op dat de jongeling nog leefde.

En dat hield haar in het leven, want had ze de overtuiging gehad dat Janneken in de zee den dood had gevonden dan zou ze geen oogenblik gearzeld hebben, om daar bij hem de eeuwige rust te zoeken...

HOOFDSTUK XLIII

IN HANDEN VAN DE RUSSEN

Wij hebben Mol en den Rosse teruggevonden bij het bivakvuur van de manschappen van Kearloff...

Deze keerden weldra met voorraad terug en het maal werd bereid...

Als ze gegeten en gedronken hadden zoch-

ten ze de noodige rust op den grond en het waren Mol en de Rosse die bleven wacht houden...

— Ik weet niet wat ik heb, zei Mol, maar ik ben zoo zenuwachtig.

— Ge zult te veel vleesch gegeten hebben. Ik geloof dat het bokkenvleesch was. Daarom werken uwe zenuwen zoodanig. Voelt ge nog geen lust om op handen en voeten rond te springen?

— Spot niet!

— Dat doe ik ook niet... Ik heb eens door den heer Steadily hooren beweren, dat het bloed van een dier zich met ons bloed vermengt en we dan stilaan den aard van het beest krijgen.

— Ge zijt gek.

— Ik dank u voor 't compliment... Ge zijt beleefd als een bok!

— Ik herhaal u, Rosse, dat ik zenuwachtig ben. Er zal vandaag iets gebeuren!

— Er gebeurt alle dagen iets... Wij zullen eten, slapen gaan, ronken...

— Laat ons er niet verder over spreken, want ik hoor u niet gaarne spotten, als ik het zoo ernstig voor heb, Rosse.

— Ge begint oud te worden, Mol. Nu laat ons over iets anders spreken.

— En beter uit onze oogen zien, want ginder ver komt een vaartuig naar de kust, en nog al recht op ons af gedreven.

En hij wees zijnen makker een zwart stipje aan, op de zee, dat met groote snelheid nader kwam.

— Inderdaad. Wij moeten de anderen wekken.

— Laat ons nog wat wachten. Misschien gaat het een anderen weg in of is het geene boot. We mogen ons niet laten uitlachen!

Ze hielden de blikken op het vaartuig gericht, dat in de richting van de «Azof» bleef koers zetten.

— Ge kunt nu duidelijk zien dat het op ons afkomt, zei de Rosse. Het schijnt me geen schip. Het is eerder een overzetbak, maar die gebruikt men toch niet op zee! En er schijnt geen levend wezen aan boord te zijn!

— Laat ons de makkers wekken.

Zulks geschiedde en allen kwamen op het strand staan, om naar het zonderlinge vaartuig te kijken, hetwelk door de zee zelf met groote snelheid naar de kust werd gestuwd.

Nu konden ze bemerken dat het, gelijk de Rosse het gezegd had, een bak was.

Niets was er op te zien.

— We hebben ons voor niets ongerust gemaakt, sprak Mol.

— Inderdaad. Het moet een hok of zooiets zijn, dat van een schip is weggeslagen en naar de kust komt gedreven.

— Brandhout, zei Kearloff, en wilde zich weer verwijderen.

Maar de bak was tegen de «Azof» komen aandrijven en botste er nu een paar malen tegen, door het water op en afgerukt.

Daar sprong een dier op het dek van de onderzeesche boot.

Het was een hond.

Hij bleef staan, stak den kop in de richting van de Russen en hief een klagend geluid aan.

— Arm dier, zei Mol. Waarschijnlijk heeft het schipbreuk geleden en drijft het geruimen tijd in dien bak op den oceaan.

Hij had pas deze woorden uitgesproken, of een tweede hond wipte aan boord van de «Azof» en voegde zich bij den eerste, om insgelijks luide te huilen.

— Wat beteekent dat nu toch! zei Kearloff. Dat schijnt een groot hondenbak te wezen.

— We zullen eens gaan zien, zei Mol, en door den Rosse en een paar Russen gevolgd begaf hij zich op het dek van de Russische boot.

— Past op voor de honden, riep de aanvoerder hen toe.

— Geen nood, zei Mol, die de eerste ging. Als ge een hond geen kwaad hebt gedaan en ge treedt vrunk op hem toe, zal hij u geen kwaad doen.

Als de dieren de mannen zagen naderen, sprongen zij terug in den bak.

Mol was de borstwering van de «Azof» genaderd en kon alzoo een blik werpen in het vreemde vaartuig, als het door de baren weer terug tegen de stalen huid van de onderzeesche boot werd gestuwd.

— Er ligt een mensch in den bak! kreet hij. Een doode of een bedwelmd.

De anderen waren nu ook bij de borstwering en bemerkten ook dat er een mensch op den bodem van den bak uitgestrekt lag.

Met haken aan koorden werd naar het vaartuig geworpen, dat weldra vastgehaakt was en nevens de «Azof» sterk gebonden lag.

Mol, de Rosse en een paar Russen sprongen in den bak en wilden den man, die er plat op den buik roerloos lag, naderen.

De honden wilden dat beletten.

Ze plaatsten zich voor het lichaam, lieten een hevige gegrol hooren en lieten de tanden zien.

Ze schenen vast besloten zich op dengene te werpen, die hun meester zou durven naderen.

De Rosse deed toch een paar stappen in hunne richting, maar ze vlogen op hem toe en hij moest met groote snelheid deinzen om niet gebeten te worden.

— Wat gaan we daar mede doen? vroeg Mol.

Misschien is er nog leven in den ongelukkige die daar ligt.

Elk oogenblik, dat we dan wachten om hem te verzorgen kan zijn dood medebrengen.

En er zal geen middel wezen om de dieren te verwijderen.

Een der Russen had zijn revolver gegrepen en legde op de honden aan.

Mol duwde hem tegen den arm en de kogel ging de zee over.

— Neen, dat niet, zei Steadily's knecht. De dieren willen hun meester verdedigen en daarom moogt gij ze niet dooden.

— Ik zal eens beproeven, sprak de Rosse, om ze te verwijderen.

Hij sprong terug op het dek van de «Azof» en kwam eenige oogenblikken daarna terug in den bak, met een schotel, waarop vleesch en spek te zien waren.

Zoo trad hij weer een paar stappen dicht bij de dieren en plaatste den schotel bij hen.

Een oogenblik bleven de dieren besluiteloos.

Maar, ze waren uitgehongerd, en, als hadden ze elkaar verstaan, wierpen zij zich samen op den schotel en begonnen gulzig het vleesch te verslinden.

Nu ging de Rosse tot bij het lichaam.

Een der honden liet het eten in den brand en sprong weer naast den man.

De Rosse sprak hem eenige zachte woorden toe en streekte hem over den kop.

Het verstandige dier scheen te begrijpen dat men zijn meester geen kwaad wilde.

— Ik heb maar een schrik, zei de Rosse. Wat zal de hond doen, als ik den man aanraak.

Ook het andere dier was nu weer bij den meester komen staan, en grimmig grollend keek het met valsche blikken Mol aan.

Maar het liet zich toch ook door den jongeling aaien en werd kalm als het eenige zoete woorden hoorde, die het streelen vergezelden.

— Er kome van wat wil, sprak de Rosse, maar ik wacht niet langer.

Hij greep het lichaam met beide handen en keerde het om.

De honden weken geen stap van hem af, doch lieten hem begaan.

De Rosse liet een kreet van verrassing hooren.

— Mol!... Mol!... Het is ons Janneken!

Mol snelde toe.

— Ja, hij is het!...

— Dood! zei de Rosse.

— Misschien bedwelmd...

— Laat hem ons spoedig op de «Azof» overbrengen.

— Waar is de dokter?

— Hij is reeds koud, zei een der Russen.

Gelukkiglijk verstonden de Rosse of Mol hem niet, want de hoop, dat Janneken nog leefde, belette hun in tranen uit te barsten en luide hunne wanhoop te klagen.

Het lichaam werd opgenomen en in een der kajuiten onder het dek van de onderzeesche boot overgebracht.

De honden lieten de mannen begaan, maar volgden hun meester...

Onder het dek gekomen vond een der Russen het middel om de dieren in een klein vertrekje te lokken, naast datgene gelegen waar Janneken op een brits werd nedergelegd, en ze daar op te sluiten.

Vreeselijk gingen ze te werk.

Ze huilden akelig en sprongen met geweld tegen de deur aan. Deze was echter van staal en het was dus niet te vreezen dat de dieren ze zouden doen wijken.

De dokter kwam toegesnel.

Hij was een oud student, die in de universiteit de lessen van geneeskunde had gevolgd, in de vrijheidsbeweging was geraakt en, alhoewel hij geen diploma bezat, een uitstekend dokter voor de mannen van de «Azof» was...

Toen hij tegenover het lichaam stond en de kleederen had verwijderd, schudde hij het hoofd.

— Welnu, dokter?

— Ik geloof dat er niet de minste hoop meer blijft en de dood haar werk heeft voltrokken.

De twee makkers van Janneken, die de woorden van den dokter niet verstonden, maar op zijn gelaat lazen dat er weinig hoop was, staken smeekend de handen tot hem uit.

— Dat hij toch beproeve hem tot het leven terug te roepen, zei Mol tot Kearloff.